

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Gazdasági és társadalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. Egyes számla 10 kr.
Előlételel pénzek és reklamatiók a kiadóhivatalhoz
(Grünbaum Márk könyvnyomdája) intézendők.

Szerkesztő: A muraszombati gazd. fiók-egylet.

Kiadó lapnyomdájosa: Grünbaum Márk.

A szerkesztési felelős: HORVÁTH GYÖRGY.

Közíratok, levelek s egyéb szerkesztőségi közlemények
a szerkesztőséghez küldendők.

Hirdetési díj: 1 háshöz pesitor egyszeri hirdetésnél 10 kr
többzori hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.
Nyitltér petisora 25 kr.

Egy pár szó a muraszombati vasutterny kérdéséhez.

III.

Pedig ha valahol az ország területén, egy a muraszombati járás reá szorul arra, hogy habár áldozatok árán is — a kulturális forgalomba bevonásnak — Azt mondja a tekintetes Vármegye, nincsen pénzünk, honnan vegyünk? Forduljanak uraim ugyanazon kaszázhoz, amelyet a mi speciális adóllétreinkkel töltenek meg évről-évre, s amelyet mindegyiknél inkább, mint a mi felségelyezésünkre használnak.

Lássuk csak a határszéli vákokat! Elhagyatottságunk, a magyar kereskedelmi géz-pótktól elzárattatásunk kényszerít bennünket arra, hogy mindenért Regedéhez a szomszéd Stájerhonba forduljunk s ahelyett hogy a vármegye képeben felettünk atyáskodó gondviselés módokat teremtené, melyek között Magyarországhoz gravitálhassunk és Regedét mint egyedül piacunkat nélkülözhetünk, és dacára annak, hogy Vasvármegye érdemes alispánja csak a legutóbbi megyei közgyűlésen is kijelenté, hogy elvből ellensége minden vámszedési privilégiumunk: a határszéli járásokat s köztük a muraszombati járást azért, mert mostoha gazdasági viszonyainál fogva kényszerült a szomszéd Stájerhon felé gravitálni, megröjti vámsorompókkal s ezen czímen évenként 3000 frttal támogatja saját pénztárát.

Miután amellett mi az 1890. évi I. trv. czikk értelmében kivett utadót ép oly százalékokban fizetjük, mint a vármegye egyéb adózó polgárai, és mert azért, hogy Stájerhonban vagyunk kénytelenek piacot keresni, igazság szerint bennünket sujtani nem lehet,

méltányos és jogos a követelés, hogy a megye törvényhatósága folyósítsa a muraszombati vasut segélyezése czéljából egy oly összeget, a melynek évi törlesztésére a határvámok évi 3000 frt jövedelme fordítandó s ezáltal a penzhiány miatt megakadt vasuti kérdést 40—50 000 frttal a megvalósításig fejlesztheti.

Azt hiszem, hogy egy oly segély nyújtása, amelynek törlesztési alapját tisztán az általunk befizetett különleges pénzbeli szolgáltatás képezi, és a melynek kiadására éppen nem saját cselekvő avagy szenvedő magatartásunk, hanem azon a helyzet kényszerűségéből folyó multhatlan következmény szolgáltatott helyes avagy helytelen okot, melynél fogva mi akár mennyire iparódnunk is Magyarország dészakkeleti részében maradni, alkalmas piac hiányában ezt nem tehetjük, megfelelő közlekedési eszközök nélkül ilyen nem teremthetünk — egy nemzetgazdasági, mint magyar állami szempontból méltányos és igazságos. — — —

Ha mi reá szolgálunk erre a vámsorompóra, mit szólnak akkor uraim ahhoz a szombathelyi kereskedőhöz, aki hetenként kényszer látogat el Bécs és Ausztria világhírű gyáraikhoz, s minden képzelhető áruját azoktól szállítja?

De van még a vármegyének egyéb bevétele is, amelylyel a muraszombati járást a többi járásokkal szemben méltánytalanul terheli s amelynek igazságos recompenzációját szintén szolgálhatna az a körülmény, hogy a vasut segélyezéséhez az eddiginél nagyobb mértékben járuljon. Ott van pl. a kutyaaadó. A szabályzat értelmében zárt községekben tartott kutyák után az évi adó 1 frt, magánosan álló házáknál 50 kr. ebenként. Tudjuk, hogy a muraszombati járás 114 községének

több mint fele nem képez zárt községet, házái szétszórtan fekszenek hegyen-völgyön egyaránt s mindenek dacára a muraszombati járásban az 1892. évben 41 és az 1893-ik évben csak 25 kutyá után lón az évi adó 50 krban kiróva, holott ugyan ezen időben egyéb járásokban százakra rug az 50 krkal megróttak száma.

Ezen a czímen eddig befizettünk a vármegye pénztárába 15,000 frtot s mindenestre 50%-al többet, mint ha megadnánk lakóinknak azon kedvezményt, amelyet a magánosan álló házak lakói a szabályzat értelmében megvárhatnak; és mit kaptunk vissza belőle? Állatorvosi fizetés és kórház dotáció czímen 10 000 frtot. A többi ismét a mostoha gyermekek rovására lón a kedvezmények csebecsére fordítva, azokra a kedvezésekre, a kik már természetes helyzetükből folyólag is erre kevésbé szorulnak, mint a muraszombati járás mostoha viszonyoktól nyomott lakói. — Erre megint odaveti az a bizonyos, aki olyan jól, illetőleg egyedül tud arabusul, hogy „hálátlanok, hisz kórházat is épített a vármegye számotokra!” elhiszem ám, csak-hogy az a kórházi tőke egyedül a járás filéireiből lett összekuporgatva s az ma már legalább 50%-al nagyobb volna, ha a gondviselés nem a vármegye képeben örökdió felletünk s ha annak mindenható czopfja megengedte volna azt, amit 10 év előtt a muraszombati takarékpénztárak teljes vagyoni és erkölcsi garanciája mellett gyűlésről gyűlésre proponáltak, hogy t. i. a tőke helyettesek el a két muraszombati takarékpénztárban, a hol míg egyrészt a közgazdasági fejlődését segíti elő, addig másrészt az ott nyert 2%, tőlval magasabb kamatlábra tekintettel, jelentékeny mértékben gyarapodik.

NYITÁRZÁSI

A vend parasztház.

Érdekes és sok tekintetben örvendetes jelenség hogy újabb időben rendszeres látogatónk kívülről más látogatói is akadnak a falvaknak, községeknek. Felkeresik a turisták, az amatőr fotografusok filós számmal. Az utóbbiak néha aggodalmat is okoznak a gyanakvó népnek, mikor géppel a legrosszabb viskók kapják le, melynek bérza a tetje s vagy odahúzódik egy-egy terebelyes fa alá, mint valami kézős bárány eső elől a bakor tövébe; melynek dől-dezik a fala, de kicsike ablakában mégis virul egy-két cserép virág. A nép aggodalmát ében tartják utabban azok, kik a rongyos viskón nem a festőt keressik, hanem vázából a nép építkezési módjainak csínját-bínját s az építélet alaptervét igekeznek megismerni. Ezek munkája komolyabb, értékebb és halasztás-nem tűrő, mert a nép művelődik, a művelődéssel jár a kényel-miseret s azok a kis egyszerű gyönyök egy csoport s mi közelmélenk. Ezeknek a viskóknak nagy az értéke, mert belőlük a kulturistoriának egyik érdekos s tanulmányos képs fog színt és tartalmat nyerni. Mint a néprészleget egyáltalában, a parasztházak tanulmányozása sem régi kelte. H-nung (Rudolf H-nung, Das deutsche Haus in seiner Historischen Entwicklung, Strassburg 1882.) és Meitzen (August Meitzen, Das deutsche Haus in seinen volkstümlichen Formen, Berlin 1882.) voltak, kik elő-

ször figyelmzették rá a tudományos világot. Azóta egész kis irodalma támadt és olyan neves emberek foglalkoznak vele mint a német Virchow *) Nalunk utabban szintén több-n tanulmányozók a parasztházakat. (Lásd Dr. Pappi K. A palóc falház, Ethnographia.)

Megállapították a tanulmányozás módját, miről a t. szerkesztő ur engedelmével egy más alkalommal fogok foglalkozni. A pontos és lehetőleg nagy tömegű anyag az első kívánalom, mert világos képet így lehet alkotni, következtetést csak így lehet vonni. Az elégtelen anyag után következtetést akarom az alkalommal e lapok t. olvasói előtt is ismeretes példán bemutatni. H-nung a neves német ethnographus szintén foglalkozott e témával, (Haus und Hof in ihrer Entwicklung mit Bezug auf die Wohnsitten der Völker, von Friedrich von Hellwald, Leipzig, 1888.) s rengeteg olvasottsággal ismerteti az ókori lakást, s ma természetesen állapítanak elő népek lakását s a legkülönbözőbb művelt népeket.

A szláv népek lakásainak ismertetésénél gjul a szlovénkéig és e helyen a magyarországiakról is szól. A forrást, ahonnan adatát merítette, is említi, de gyanakszom, hogy a „Globus” után dolgozott.

Közlöm a mi szlovénjeinkről írt részt, minden kritikuss megjegyzés nélkül; a kritikát gya-

*) Ueber das alte deutsche Haus (Vorhandlung der Berliner Gesellschaft für Anthropologie, Ethnologie und Urgeschichte, Jahrgang 1887, 508 ff.) és ugyanott (1893, S. 553 ff.) Weitere Untersuchungen über das deutsche und schweizerische Haus.

korolja a tisztelt olvasó, ki maga is ismeri a lakásokat.

A szlovén nép egy töredéke Dél-Magyarországnak a Rába és Mura közt egész Alsó-Lendva városig elterülő termékeny területét lakja; a németek „wendeinek”, a magyarok „tótoknak” (Slaven) nevezik őket. Amily szegényes a föld, oylan szegényesek a vend falvak is. A magyar-szlóven kunyhója (Hütte) kinél a házközösség (patriarchalis élet) még éleiben van ugy. hogy 2 egész három család él egy fedél alatt, — egyszerű falház, durván faragott tőzsekből álló, mely tőzseket végei rovással vannak egymáshoz illesztve és a sarkoknál létraszerűen ellámanak. Az így alkotott gerendafalakot (Bohl-wände) b-füről, néha kívülről is utcai sárral (mit Gassenkoth) kenik be, mely csak a legritkább esetben kap gyarló meszelést.

A belseje három tőre oszlik: előtér, lakószoba és kamra. Az előtérbe (Prektis) lépve jobbra a szobajót nyílik, balra a kamra ajtaja; a világosság szük ablakoskán át jut a sötét előtérbe, melyben a kemenczén, háziszereken és egy szekrényen kívül egy nyugtatózó is található. A hosszú és tőres szoba olyan alacsony, hogy egy magasabb embernek meg kell b-ene hajolnia és oylan homályos, hogy háltsó részén teljesen sötétben áll. Ablak helyett a wendek csak kis nézőlyukait vannak, melyeknél deszkával zár el. Üvegablakot csak ritkán, vagyonszobáknál találhatni.

A szoba fűessége miatt kétszeres nyagságúnak látszik: kevés fűnek és táj, 2—3 hosszonyuk kórsó, egy két tőreken így — szalmával töltve, vánkoss nélkül, csak egy piszkos vászonnal vagy

